

РЕШЕНИЕ

№ 13943

гр. София, 09.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1689** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Л. Р. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 14, със съдебен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адвокат П. Л. Н. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25- 0347-000119/27.12.2025г., издадена от С. Л. В.- Полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован не се представлява. В депозирана по делото молба адв. Н. поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли оспорения акт, като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендира разноски, съобразно списък на разноските.

Ответната страна, редовно призован, не се явява лично и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което в АССГ е представена административната преписка е направено възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 25-0347-000119/27.12.2025 г., издадена от С. Л. В.- Полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., за

извършени от Л. Р. Н., нарушения на ЗДвП, е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водачът на МПС Л. Р. Н., при управлението на л.а „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. И. И., в гр. П., [улица] в близост до дом номер 28, управлявал МПС което било със служебно прекратена регистрация поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Това представлявало нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред и за което на водача на МПС бил издаден АУАН серия № GA № G./27.12.2025 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приобщени са и представени от страна на жалбоподателя доказателства, в т.ч. и застрахователна полица „Гражданска отговорност“ № BG/02/125004239163 с дата на издаване 28.12.20205 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от мл. автоконтрольор към ОПП при СДВР, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП /ДВ, бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на

въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая с процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП на жалбоподателя Н. е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача Н. е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП.

Посочената норма на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в редакцията ѝ след измененията /ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г./, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. След измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законовото изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР, за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, съгласно тази редакция на чл.143, ал.10 от ЗДвП. Но считано от 01.08.2025 г., нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал.11 от КЗ, когато в срока по ал.10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва изводът, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК – за законност и съразмерност.

В случая по делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно въпросното МПС“, нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП.

Следва да се отбележи, че доколкото в тежест на правоприлагания орган е да установи и да докаже съществуването, към датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за

налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл.574, ал.10 от КЗ, следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "з" (гр) от ЗДвП.

В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване, към датата на издаване на обжалваната заповед, не само, че не са били събрани и не са налични, но и никъде в заповедта не е посочен релевантния факт на уведомяването. Това освен, че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя.

Дори и съгласно разпоредбата на чл.143, ал.10 от ЗДвП в действащата й редакция след изменението /обн. ДВ бр.64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г./, да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал.11 от Кодекса за застраховането, както към датата на вмененото като извършено от жалбоподателя нарушение, така и към момента на издаване на оспорената заповед, то в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, регламентира уведомяване на собственика на ППС, посочен регистъра, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд.

Съгласно чл. 18б /Нов - ДВ, бр.67 от 2012г./ (1) /Изм. - ДВ, бр.93 от 2023 г., в сила от 07.11.2023 г./ от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., прекратяване на регистрацията по чл.18, ал. 1, т. 2 се извършва: т. 8. по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 18б, ал. 2 от цитираната Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра. Както се посочва в ТП № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС-„... в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП, тоест на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП.... Не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. Р. по чл. 4, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от Наредба № 54/2016 г., в който е отбелязано, че моторно превозно средство е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, е със защитена информация... Съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8, се уведомява собственикът на превозното средство...“.

Както се посочи, действащата разпоредба на чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. регламентира уведомяване на собственика на ППС, посочен регистъра. И „ не е

налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация“. В случая не само липсват каквито и да е било данни и доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената, в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, регистрация на автомобила, управляван от жалбоподателя, но и от страна на ответника не се твърди наличието на такова уведомяване от органите на МВР, в съответствие с изискването по чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. След като собственикът на автомобила, респ. водача, не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, приложимо се явява разрешението, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г., което тълкувателно постановление не е загубило сила с оглед все още съществуващото нормативно задължение за такова уведомяване по чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000г. Съгласно посоченото Тълкувателно постановление, не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. В мотивите на ТП № 2 от 5.04.2023г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, е прието, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация, да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на deregистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила. Ето защо в случая дори регистрацията на автомобила да е била действително служебно прекратена на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП на дата 09.12.2025 г. (според справката от ответника), то жалбоподателят не е знаел това обстоятелство и не е могъл и да го предположи. МПС е било с поставени регистрационни табели, и „не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация“.

При съобразяване на задължителното за съда ТП № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС и с оглед установената по делото фактическа обстановка, съдът приема, че не е доказана обуславящата прилагането на процесната ПАМ противоправна дейтелност–извършено от адресата на ПАМ, като водач на МПС, административно нарушение по чл. 175 ал.3 от ЗДвП, за което е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява МПС. Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя, обуславя извод, че оспореният акт е постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон.

Наред с изложеното дори и да бяха спазени посочените по-горе изисквания за уведомяване, от доказателствата по делото се установяване, че е налице валидно сключена застрахователна полица „Гражданска отговорност“ № № ВГ/02/125004239163 с дата на издаване 28.12.20205 г., т.е причината за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил е била отстранена непосредствено след дата на постановяване на ЗППАМ. В този смисъл съдът намира, че оспорената заповед не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“ от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

По разностките:

С оглед изхода на спора основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на 5.11 евро - платена държавна такса и 500 евро - адвокатско възнаграждение, за което е приложено доказателство за реално плащане, съгласно посоченото от приложения Договор за правна помощ и съдействие, видно от който сумата от 500 евро е заплатена към момента на сключване на договора. Съдът намира, че така присъдения размер на адвокатското възнаграждение не е прекомерен, с оглед предвидения такъв в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, поради което възражението за прекомерност е неоснователно.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Р. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 14, със съдебен адрес: [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез адвокат П. Л. Н., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25- 0347-000119/27.12.2025 г., издадена от С. Л. В.- Полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР С., да заплати на Л. Р. Н., ЕГН [ЕГН], ЕГН: [ЕГН] от [населено място], сторените по делото разноски в размер на **505.11 евро**.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: